

slaget har derfor stillet sig til Opgave at ordne Lønningsforholdene saaledes, at det blev muligt ogsaa for Præster, der traadte ind med den ringeste Lønning, 2,000 Kr., ikke desmindre at blive i samme Kald, naar de sluttede sig til deres Menighed og ønskede at blive hos den. Ved Alderstillæg vil det nemlig være muligt for en saadan Præst at naae indtil 3,000 Kr.; i Reglen vil der være to Kirker, det giver 200 Kr., og ved Hjælp af personlige Tillæg efter 2det Stykke af § 8 vilde der kunne naas 800 Kroners Tillæg. Præster, som gif ind i et Kald af 5te Klasse med en Lønning af 2,000 Kr., vilde altsaa kunne naae op til en Lønning af omtrent 4,000 Kr., og naar de derfor ønskede det, ligesom naar Menighederne ønskede at beholde dem, vilde der ikke være nogen stor Nødvendighed for at bryde et Forhold, som kun kunde brydes til begge Parters Befragelse. Det har været Tanken. Men for at den skal kunne fastholdes, maa man ogsaa fastholde Lovforlagets Bestemmelser om Alderstillægene og ikke stryge dets Bestemmelser om de personlige Tillæg; thi, gjør man nogen af Delene, kan Systemet ikke holdes længere. Den ærede Ordfører har som Grund for at gaa bort fra Lovforlaget i de her omhandlede Henseender nævnt, at det for stærkt vilde binde Præsterne til det samme Embede, da der ogsaa kunde tænkes Tilfælde, hvor det var ønskeligt, at en Præst blev forflyttet; men jeg tror ikke, det er Tilfældet. Præsten kan jo kun blive i det samme Embede, naar han opgiver Tanken om at avancere. Er han ansat i 5te Klasse og begynder med en Lønning af 2,000 Kr., vil han ved at forflyttes til et Embede i 4de Klasse allerede faae et Tillæg af 1,000 Kr., og er han saa heldig at komme ind i et Embede af 3die Klasse, vil han der kunne naae det høieste, som han kun ved Hjælp af Alderstillæg og personligt Tillæg vilde kunne naae, naar han blev staaende i 5te Klasse. Altsaa, jeg tror, at Sagen efter Lovforlaget er stillet saaledes, at Advancementet dog bliver det, som giver Udsigt til høiest Lønning; men paa den anden Side ere Bestemmelserne dog saaledes, at en Præst, der ønsker at blive i et Kald, kan have Mulighed derfor. Det gaar imidlertid som sagt itu, naar man stryger noget af de to Tillæg i § 8, enten Alderstillæget, omtrent som det er foreslaaet i Lovforlaget, eller de personlige Tillæg. Nu har det ærede Udvalgs Flertal ikke villet gaa ind paa Alderstillæg af den Størrelse, Lovforlaget foreslaar, og endnu mindre paa de personlige Tillæg, som det har været enigt med Mindretallet om at stryge. Gjør man dette, ja, saa maa jeg foretrække Flertallets Forslag fremfor Mindretallets, og idet jeg nævner Flertallets Forslag, skal jeg endnu tilføje, at jeg ikke vil modsætte mig, at Lønningerne til faste Kapellaner forges ved Alderstillæg, skjøndt jeg finder, at der er liden Grund dertil, og navnlig tror, at Alderstillæg

efter 10 Aars Tjeneste her saare sjældent ville komme til Anvendelse. Meningen med at en yngre Mand træder ind i fast Kapellan, kan nemlig ikke være, at han vil blive der i lang Tid; det maa være et Overgangsstadium for ham, og 10 Aar er det neppe at vente, at han vil blive i Embedet. — Mindretallets Forslag slutter sig i visse Henseender nærmere til Lovforlaget end Flertallets. Mindretallets Forslag har udstrøget den første Lønningsklasse med 6000 Kr. og flyttet de deri optagne 50 Kald ned til en Lønning af 4,000 Kr., men det beholder Lovforlagets Alderstillæg, medens det derimod slutter sig til Flertallets Forslag, hvor det gjælder om at udstrøge de personlige Tillæg. Var dette Sidste ikke Tilfældet, havde Mindretallet sluttet sig til Lovforlaget i den Henseende, saa vilde jeg upaatvivelig have foretrukket Mindretallets Forslag fremfor Flertallets; men som Sagen nu staar, kan der kun være Tale om, at jeg maa foretrække Flertallets Forslag. Jeg skal altsaa anbefale, at man bliver staaende ved Lovforlagets § 7 første Stykke uforandret, ikke modsætte mig, at man tilføjer Alderstillæg for de personlige Kapellaner, og dernæst gaa over til at omtale Slutningen af § 7, der handler om Offring i Kirken. — Udvalget er enigt med Lovforlaget i, at al Offring bør affattes; men man har ikke villet gaa ind paa et Forbud mod at modtage Gaver for bestemte kirkelige Handlinger, idet man har ment, at det let vilde blive til en Snare for Præstens Samvittighed, hvorfor man har gjort den Indrømmelse, at der maa modtages Gaver, som uden Foranledning fra Præstens Side bydes ham. Jeg skal ikke modsætte mig denne Affattelse, thi jeg maa indrømme, at i Hovedsagen opnaas, hvad der skal opnaas, hvad enten man tager Lovforlagets Affattelse eller Udvalgets Forslag; men jeg vil dog bemærke, at, naar Lovforlagets Bestemmelser kunne give Anledning til Tvivl om, hvor Præsten maa modtage en Gave og hvor ikke, saa har dog ogsaa Udvalgets Forslag en Bestemmelse og det en vigtig Bestemmelse, som kan give Anledning til Tvivl. Der staar jo nemlig, at Præsten maa modtage Gaver, naar de ydes „uden Foranledning fra hans Side“, men hvad der er „Foranledning“ fra hans Side, kan ofte give Anledning til stor Tvivl. I sidste Stykke i § 7 har Udvalget under Nr. 19 foreslaaet at give Regler, hvorefter Kalkens Fordeling i Klasser skulde finde Sted. Der er, saa vidt jeg kan skjønne, Enighed mellem Udvalgets Medlemmer om, at en saadan Fordeling bør bestemmes efter visse Regler, men der er ikke Enighed mellem dem om, hvorvidt Reglerne skulle fastsættes ved kongelig Anordning eller ved Lov. Hvad det sidste Spørgsmaal angaar, tror jeg, det vil blive nødvendigt, hvis man overhovedet vil have Loven ud, da at blive staaende ved den kongelige Anordning; thi, skal et Spørgsmaal af det Om-